

Hrádocký prameň

Október 2013 , číslo 2

Milí bratia, milé sestry,

s Božou pomocou sa nám podarilo pripraviť pre vás druhé číslo Hrádockého prameňa. Možno patríte medzi tých, pre ktorých je náš občasník úplnou novinkou a možno patríte k tým, ktorí už mali možnosť prečítať si jeho prvé číslo a práve rozmýšľajú nad tým, s akým obsahom sa stretnú v jeho pokračovaní. Nech je to už akokoľvek, veríme, že nasledujúce strany prečítate až do konca a nájdete v nich niečo, čo vás osloví. Už teraz ďakujeme za vaše reakcie, podnety a nápady. Naším cieľom ostáva šíriť zvesť evanjelia medzi ľudí takouto formou. V tomto čísle by sme si chceli (tak trochu z viacerých uhlov) pripomenúť udalosti z roku 1517, ktoré každoročne, 31.októbra, svätíme ako Pamiatku reformácie, prinášame vám rozhovory, osobné svedectvá a informačné články súvisiace so životom v našom cirkevnom zbore a napokon, ešte raz, sa obzrieme späť a pripomenieme si dve milé letné aktivity. Nech teda Hrádocký prameň vstupuje do vašich domácností ako stály hosť a nech vám niekoľko nasledujúcich strán prinesie radosť a „osvieženie“ do všedných dní.

-zk-

Biblická škola

Ten rok je pre náš cirkevný zbor špeciálny. Okrem toho, že sa prvý krát konal týždňový detský tábor, aj pre mládež a dospelých tu bolo pripravené niečo špeciálne.

Jeden z júlových týždňov sme spolu strávili v Biblickej škole, kde sme opäť akoby zasadli do „školských lavíc“ a zamýšľali sme sa nad listom Efezským. Bol to veľmi vzácny čas, kde sa stretli rôzne vekové kategórie (od 12 ročných až po dôchodcov) a spolu sme mohli byť premieňaní Božím Slovom. Každý deň bol iný vďaka rôznym rečníkom, aktivitám a témam, ktoré vychádzali z tohto listu. Čas, ktorý venujeme štúdiu Biblie je investíciu do duchovného rastu a potrebuje to každý z nás.

V 1. Žalme sa hovorí, že človek, ktorý má záľubu v Slove Hospodinovom a rozjíma o ňom, bude ako strom, zasadený pri vode, ktorý načas dáva ovocie a jeho lístie nevädne a všetko, čo robí, sa vydarí. Nech je to pravda aj v našom živote!

Ďakujeme všetkým rečníkom aj služobníkom, ktorí sa akýmkoľvek spôsobom zapojili do Biblickej školy.

Veľké egyptské dobrodružstvo

Počas tohto leta sa v našom cirkevnom zbore uskutočnil detský denný letný tábor. Na tábore sa zúčastnilo 42 detí a 26 ochotných pracovníkov z nášho cirkevného zboru. Niektorí prichádzali ráno už od 7: 00, kde sa deti voľne hrali. Doobedný program sa skladal z piesní, tanca, biblickej lekcie a takzvaných egyptských škôl. Poobede sme pokračovali športovými aktivitami. Celým táborom nás sprevádzal príbeh o Jozefovi a jeho bratoch a deti sa učili o Egypte tvorivým spôsobom. Naučili sa egyptské písmo, s ktorým si dokázali napísať svoje meno, vyskúšali tradičné jedlo, vyrábali egyptské lode, dievčatá sa stali na chvíľu egyptskými princeznami, naučili sa „tkať“, stali sa egyptskými klenotníkmi, matematikmi a mnoho ďalšieho.

Cieľom tábora však nebolo deti len zabávať, ale našou túžbou bolo, aby deti mohli spoznať, že veľký a mocný Boh ich miluje a je možné poznať Ho osobne. „Boh vládne nad všetkým“ to je pravda, ktorú sme si pripomínali spolu s deťmi každý deň. Viem, že čas a prípravy, ktoré sme do toho vložili, majú zmysel a prinesú požehnanie. Verím, že keď iba pôjdu okolo nášho kostola, spomenú si, že toto je miesto, kde sú vždy vítané a že tu sú ľudia, ktorí sú pripravení ich prijať a ktorí ich majú radi. Bolo to naozaj veľké dobrodružstvo!

Tábor nebol len jednorázovou záležitosťou, každú nedeľu je pre nich pripravená detská besiedka, na ktorej sú vždy deti vítané.

A nie len to! 5.10.2013 sa pre deti konalo špeciálne stretnutie s názvom „Priateľská párty“, kde sa mohli znovu stretnúť s kamarátmi z tábora a znovu sa naučiť niečo zaujímavé o Pánu Bohu. Názov Priateľská párty bol zámerný. Chceme, aby deti vedeli, že sme ich priatelia a že náš cirkevný zbor je miesto, kde sa s priateľmi môžu stretnúť. Okrem toho sme mohli počuť skutočný príbeh o amerických a japonských vojakoch, ktorým Boh zmenil srdce a z nepriateľov sa stali priatelia skrze Božiu lásku. Pán Ježiš nás vyzýva, aby sme milovali svojich nepriateľov a modlili sa za tých, ktorí nás prenasledujú. To však sami nedokážeme a potrebujeme, aby nás Boh mohol naplniť Jeho láskou.

Sme vďační za deti, za svojich priateľov, za Božiu lásku a starostlivosť.

Ľubka Plachtinská

Potrebuje reformáciu dnes?

Slovo reformácia pochádza z latinského slova a znamená obnovenie, pretvorenie, náprava. Reformácia sa nám spája prevažne s historickou udalosťou z čias stredoveku, keď Dr. Martin Luther začal otvorene volať po náprave vtedajšej katolíckej cirkvi. Ale už dávno predtým začal Boh volať po náprave ľudského života. Biblia od svojich prvých strán prináša posolstvo o nevyhnutnosti nápravy, o dôležitosti obnovy a pretvorení ľudských srdc a zmýšľania. Prvé zlyhanie človeka prinieslo so sebou potrebu nápravy. Prvý útek od Hospodina priniesol so sebou potrebu návratu. Prvý hriech priniesol so sebou potrebu očistenia. Boh volal na človeka: „*Vráťte sa ľudskí synovia*“ (Ž 90,3). Pán posielal prorokov, ktorí boli reformátormi svojich čias. No najsilnejšie volanie ľudstvo pocítilo skrze Ježiša Krista. Pán Ježiš svojou obeťou otvoril pre človeka cestu očistenia, návratu a obnovy. Najsilnejší hlas lásky v dejinách je hlas Ježiša Krista. Je to hlas, ktorý nielen k náprave volá, ale nápravu prináša. Ježiš nielen ukazuje na potrebu očistenia, On očisťuje skrze svoju obeť na kríži. On nielen volá po obnove, On obnovuje skrze Ducha svätého. Nielen poukazuje na cestu návratu k Otcovi, Stvoriteľovi, On je tou cestou. Mnohí nastúpili na túto cestu ihneď, iní po dlhšom volaní. Aké nádherné je žiť s Pánom! Svedčia o tom evanjeliá, Skutky apoštolov a svedectvá mnohých až dodnes. Ľudia, ktorí nechali svoj život i charakter formovať Božím slovom, našli nový život. Život, aký pre človeka zamýšľal sám Pán. Takúto reformáciu potrebovali ľudia kedysi a potrebujeme ju aj my dnes.

Potrebuje prežiť Kristovu reformáciu vo vlastnom živote, vo svojej rodine, cirkevných zborech aj spoločnosti. Ako?

Všetko je pripravené, len to prijať. Cesta je otvorená, len sa na ňu vydať. To znamená v prvom rade prehodnotiť svoje priority a hodnoty svojho života. Číslom jeden v našom živote musí byť Trojjediný Boh: Hospodin náš Otec, Ježiš Kristus náš Spasiteľ a Duch Svätý náš Posvätiťel, okrem Neho nikto iný. Jemu potrebujeme podriaďovať všetky priority a hodnoty. Nechajme reformáciu prísť do nášho osobného života tak, že sa otvoríme pôsobeniu Božieho slova, Biblie. Siahnime po nej každý deň. Neopúšťajme spoločenstvo Božích detí, ale práve naopak nenechajme si ujsť žiadnu príležitosť počuť Božie slovo a prijať Božiu milosť aj vo Večeri Pánovej. Ak túžime prežiť reformáciu vo svojej rodine podme spolu čítať Božie slovo ako rodina. Prevezmeme si Božie princípy lásky, odpustenia, trpezlivosti, pokoja a urobme z nich zásady podľa ktorých sa bude riadiť naša rodina. Modlime sa spolu. Povýšme Hospodina na Pána svojej rodiny. Tak aj naše deti uvidia, čo je naozaj dôležité. Ak chceme vidieť reformáciu vo svojom zbore, modlime sa ako spoločenstvo. Nasledujme príklad Božieho Slova a vytvárajme úzke, dôveryhodné vzťahy. Nech sú naše srdcia otvorené pre bezzištnú pomoc a službu lásku. Ak vieme, že naša spoločnosť potrebuje reformáciu začneme my konať a žiť naplno s Bohom, naše rodiny naplno s Bohom, naše zbory naplno s Bohom. Pretože my, naše rodiny a naše zbory sme súčasťou spoločnosti. Nezabúdajme sa prihovárať u Otca za stratených, ale aj za predstavených. Potrebujeme reformáciu dnes? Božiu reformáciu určite. Príde aj k nám? Veríme, že príde, lebo: „Čo je nemožné u ľudí, je možné u Boha.“ (Lk 18,27)

Anna a Michal Belanji

Rozhovor

V našom cirkevnom zbore máme veľa vzácných ľudí. Mladších i starších. Tých, ktorí svojim životom kráčajú verne s Pánom Bohom. Tých, ktorým život zboru ovplyvnil ich osobné životy a naopak, oni svojou osobnosťou vplývajú na život a históriu nášho cirkevného zboru. Medzi týchto ľudí určite patrí i pán JUDr. Ivan Šenšel, ktorý za svojich 90 rokov mnohé prežil, mnohému sa naučil a k mnohému vchoval aj iných. Je mi preto ctou, že nášmu občasníkovi venoval chvíľu zo svojho času a podelil sa tak s nami o svoje skúsenosti či názory.

Dobrý deň pán Šenšel,

dovolila som si Vás osloviť ako človeka, ktorý veľa prežil a môže bilancovať život a svet okolo seba skutočne za veľa desaťročí. Preto sú nám Vaše myšlienky vzácné. O Vašom živote sa popísalo veľa. O úspechoch i ťažkých zápasoch viery, o obdobiach, keď nebolo jednoduché hlásiť sa k Pánu Bohu, napriek tomu Ste sa týchto nástrah nikdy nezľakli. Doby utláčania veriaceho človeka sú dnešným mladým ľuďom vzdialené a ťažko pochopiteľné, dnes sú dvere kostolov otvorené a duchovnej literatúry je dostatok. Na druhej strane je však priveľa rôznych prúdov, hnutí a duchovných spolkov – občas v tom človek stráca prehľad.. Má z Vášho pohľadu dnešný „hľadajúci človek“ jednoduchú najšť cestu k Pánu Bohu?

Pán Boh daj dobrý deň aj Vám, vážená pani Karabínová.

Predovšetkým sa Vám – aj celému vedeniu nášho občasníka –

chcem úprimne poďakovať za poctu, ktorej sa mne, starému radovému členovi nášho cirkevného zboru dostalo tým, keď moje myšlienky majú miesto v jednom z prvých čísel nášho Hrádockého prameňa. Starému človeku veľmi dobre padne, ak je na jeho myšlienky niekto zvedavý.

Je fakt, že našej generácii počas komunistickej vlády bolo neraz potrebné odolávať jej násiliu...a dnes sú otvorené kostoly aj knihy. Bohužiaľ, niektoré cesty, ktoré sa vyhlasujú za kresťanské, stoja neraz na veľmi problematických základoch, neraz lákajú rôznymi orientálnymi myšlienkami, niektoré dokonca boli ovládané zločinnými činmi. Je potrebné mladým, hľadajúcim kresťanom pomôcť, aby nepoblúdili na ceste k Pánovi. Pokorne ho prosíme, aby našu cirkev, náš cirkevný zbor viedol správnou cestou, smerom do Jeho láskavého náručia.

Nedávno Ste oslávili krásne životné jubileum, ktoré sme si spoločne pripomenuli na Službách Božích. Som presvedčená, že Vám myslou prebehli všetky dôležité okamihy Vášho života. Spomeniete si na taký najvýraznejší moment vo Vašom živote ?

Môj život formoval celý rad významných udalostí, za ktoré ďakujem Pánu Bohu. Označiť jednu za „najvýraznejší moment“ je komplikovaná úloha. Ale ak zvážim skutočnosť, že už vyše šesťdesiat rokov stojí pri mojom boku moja manželka a pomáha mi v celom živote, verne aj v práci na vinici Pánovej, najviac hlasov by som dal jej a dátumu nášho sobáša, 29.6.1951.

Do vysokého veku Ste sa aktívne venovali činnosti v našom zbore, ako zborový dozorca, či kantor, čítali ste veľkonočné pašie, donedávna ste pôsobili ako člen spevokolu . Stále z Vás sála veľa vnútornej energie. Čo je pre Vás takou osobnou hnacou silou?

Narodil som sa a vyrastal vo farárskej rodine. Môj otec – okrem funkcií v cirkevnom zbore – kde bol plne zainteresovaný v cirkevných funkciách seniorálnych, dištriktuálnych aj celocirkevných, ale pôsobil aj v Tranosciu, v jazykovede aj v politike. Bolo dosť prirodzené, že voláke gény sa dostali aj mne a tak som – okrem svojho pôsobenia v občianskom povolaní – pracoval v cirkvi, ale i v kultúre , najmä v divadle. Dnes už nemám nijaké funkcie (veď moje sily

prirodzene upadajú), no dávam svoje klesajúce schopnosti k dispozícii a som šťastný, ak ich pozostatky stoja svojou troškou do mlyna naporúdzi tomu, čo mi bolo najbližšie v celom živote – cirkvi.

Mladý človek sa občas obzerá za skupinkou starších ľudí, ako za skupinou cudzincov a neuvedomuje si , že tí ľudia tiež boli mladí a dospievali – a že raz medzi nich bude patriť aj on. Ako vnímate mladých ľudí v našom cirkevnom zbore?

Starý človek sa občas obzerá za skupinkou mladších ľudí, ako za skupinou cudzincov a neuvedomuje si , že títo ľudia tiež budú starí a dospejú a že raz medzi nich patril aj on.... (Zrkadlo sa dá nastaviť aj tak).

Hovorím za seba, ale verím , že aj za väčšinu svojich stareckých rovesníkov, keď vyjadrujem svoju radosť a nadšenie nad tým, keď vidíme v kostole desiatky mladých ľudí – ako boli natešení rodáci z devätnásteho storočia, keď sme s nadšením spievali hymnu evanjelickej mládeže. Dnešná mládež ju ani veľmi nepozná. A tu sme na mieste, kde by sme mali pristupovať k problémom tolerance – starí aj mladí. Mne sa napríklad neveľmi páčia piesne s bubnami a trúbami, ktoré mladí milujú (viem, že i Izraelci tak spievali), ale srdce mi plesá keď vidím, že ich spev ide z duše, z viery. Máme odlišný hudobný vkus ako mladí.

Hlavné je, aby piesne mladých aj starších zneli zo srdca na oslavu nášho Pána.

Takmer pred desiatimi rokmi ste ukončili aktívnu činnosť zborového dozorcú. Vymenilo vedenie zboru, vymenili sa kňazi, jedni ľudia odišli , iní pribudli. Ako vnímate , z pozície pozorovateľa tých posledných desať rokov? Je to stále ten istý zbor, či sa nejakým spôsobom zmenil?

45 rokov som stál na poste zborového dozorcú, po dosiahnutí osemdesiatky som sa funkcie vzdal.

Za tých 10 rokov sa v zbore veľa zmenilo – zmenilo sa zloženie presbyterstva, odišli aj ďalšie významné postavy , pred tvárou Pánovou už stojí ne jeden významný činiteľ, z niektorých žiakov nedeľnej besiedky sa už stali mamičky. Vo funkciách najvýznamnejších sa - ako námestní farári, kapláni či administrátori – vystriedalo osem duchovných. Pokročili sme na dostavbe chrámovej a farskej budovy a v celom rade iných vecí.. Napriek týmto zmenám je to ten istý zbor. Ale do jeho života sa zapojili mladí ľudia a ak budú oddaní Pánu Bohu a verní Jeho vôli, môže náš zbor a dcérocirkev duchovne rásť.

Na záver Vás chcem poprosiť o krátku myšlienku, odkaz tým, ktorí budú čítať tieto riadky.

V úvodnej stati tohto rozhovoru upozorňujete na nebezpečenstvo vyplývajúce z „priveľa rôznych prúdov“. Toto nebezpečenstvo tu je. Dnes narastajú aj snahy o ekumenickú spoluprácu.

V Hrádku sa o spoluprácu snažíme a jej výsledky sú väčšinou veľmi pozitívne.. Ekuména by mala nájsť to, čo jednotlivé cirkvi spája a z toho pri spolupráci vychádzať, tieto styky prehĺbovať, ale tým cirkev nemá ohroziť svoju identitu. Naša cirkev si pripomenie za štyri roky 500 rokov od Lutherovho úderu na bránu wittenberského chrámu (ja sa už toho sotva dožijem). Naša Evanjelická cirkev augsburského vyznania na Slovensku by 31. október 1517 mala dôstojne a činorodo osláviť.

Úprimne Vám ďakujem za Vašu ústretovosť i vzácne myšlienky. Prajem Vám, nech Vás Pán Boh požehnáva , vedie a sprevádza na každom kroku.

-zk-

Blahoželanie

V našom rozhovore s p. Šenšelom sme spomenuli, že tento rok sa dožil významného životného jubilea. Posledné mesiace boli výnimočný aj pre ďalších našich bratov a sestry, ktorým chceme touto cestou zablahoželať k ich okrúhlemu výročiu a popriať, nech ich sám Hospodin vedie na ich cestách, požehnáva, ochraňuje a naplňa svojim pokojom a milosťou.

p. Murínová Anna (90 rokov), p. Mária Macková (60 r.), p. Miloš Paštrnák (50 rokov)

Reformácia v toku dejín

Voláme sa evanjelikmi podľa augsburského vyznania. Vieme, že reformácia v 16.-tom storočí položila základ pre vznik našej cirkvi. Vieme aj to, že významným dejateľom reformačných čias bol Dr. Martin Luther. Čo však mnohí nepoznáme (a je skutočne zaujímavé po tom pátrať), je to, ako vyzeral svet a život ľudí týchto čias. Poznanie toho, čo uznávali i to, s čím zápasili, i to, či reformácia prišla len tak, ako blesk z jasného neba, alebo sa rodila dlho a pomaly. Prinášam vám niekoľko zaujímavých informácií, o ktorých som sa dočítala v historických knihách a verím, že vás zaujmú.

Od nepamäti sa ľudia zaoberali otázkou vlastného bytia, zmyslu života a budúcnosti. Predovšetkým budúcnosť sa stala dôležitou. Jej podriadili svoje rozhodnutia, hodnoty i správanie aj významní panovníci. Budúcnosť sa stala hnacou silou dejín. K slovu sa preto dostali nielen proroci a teológovia, ale aj astrológovia či veštice. Otázka budúcnosti bola neskôr úzko spätá s otázkou spasenia.

16.-te storočie bolo obdobím pohnutých čias, ľudí zamestnávali iné myšlienky a hranice štátov vyzerali celkom ináč než dnes... V západnej európe sa rozprestierala silná Rímsko-nemecká ríša, ktorá siahala od Holandska po Španielsko (mimo Francúzska a Anglicka), cez Čechy po Taliansko (okrem strednej časti Talianska, kde sa nachádzal cirkevný štát). Amerika bola objavená približne 50 a bola novou, neznámou a spočiatku dosť

nezaujímavou provinciou Rímsko-nemeckej ríše. Vládcom „starého kontinentu i nového sveta“ bol cisár Karol V., ktorý viedol 30-ročný boj o poriadok sveta. Od upálenia Majstra Jána Husa prešlo 100 rokov a v ľuďoch stále rezonovali reformné myšlienky – reformy štátu, reformy cirkvi. Boli unavení z egoistického vládnutia vladárov i nedokonalnej moci cirkvi. Túžili po novej nádeji, posilnení husitskými udalosťami - reformačné hlasy silneli.

Karol V. bol zvláštnou postavou v dejinách. Už to nebol typický stredoveký vladár, plne podriadený požiadavkám cirkvi, ale človek, ktorý si uchovával vlastnú myšlienkovú nezávislosť. Bol však silne rodinne založený – tradície v rodine Habsburgovcov a činy, ktoré zanechali jeho predkovia ako dedičstvo, boli pre neho posvätné. O jeho vnútornom živote sa žiaľ nezachovalo veľa dokumentov. Podľa historikov sa však dá predpokladať, že Lutherove myšlienky mu neboli celkom cudzie, no tradície v cirkvi mu nedovolili súhlasiť s ním. Dôkazom je aj to, že Luther nebol odsúdený tak, ako Ján Hus, bez obhajoby, ale bol osobne pozvaný ku Karolovi V. na rozhovor. Napokon, na sklonku svojho života spravil dovtedy nezvyčajný krok v dejinách kráľov – rezignoval a zvyšok života venoval modlitbám a sebareflexii. Počas svojho života sa vyjadril, že jeho najväčšími rivalmi boli francúzi (na poli bojovom) a Martin Luther (na poli duchovnom).

Martin Luther ako augustiniánsky mních, chodil medzi ľuďmi a poznal ich potreby či spôsob života. Neskôr sa stal profesorom teológie vo Wittenbergu. Čítaním Slova Božieho pochopil, že spása človeka môže prísť cez osobnú skúsenosť, že Božia milosť je pre každého, kto ju vierou prijme, čím sa odklonil od oficiálneho učenia cirkvi a začal protestovať proti jej „zlovykom“. Mnohí ľudia verili nielen v silu modlitieb ale aj v silu dobrých skutkov, putovania či zázračnú moc cirkevnej milosti a relikvií. Videl, že ľudia na to, aby uverili či zmenili myslenie potrebujú poznať pravý obsah Biblie, preto sa pustil do jej prekladu (do nemeckého jazyka). Bol dobrým rečníkom, preto svoje myšlienky hlásal medzi ľuďmi i obhajoval pred cisárom. Karol V. ho síce vypočul, no dal mu čas na rozmyslenie, aby svoje tézy (ktoré pribil na dvere chrámu vo Wittenbergu, ale aj iné) odvolal. Ten ich však neodvolal a písal ďalej duchovné diela, roztrhal dokument o pápežskej kliatbe, spálil cirkevné zákony a tým si vyslúžil prenasledovanie. Blízki ľudia mu pomohli dostať sa na hrad Wartburg, kde sa ukrýval a neúnavne pracoval na preklade Biblie, s ktorým, mu pomáhal jeho spolupracovník Filip Melanchton. Luther si za krátky čas získal veľmi veľa prívržencov. Karol V. bol v ťažkej situácii. Na jednej strane videl, že na stranu Luthera sa prikláňa čoraz viac ľudí, získava si svojich nasledovateľov a v ríši hrozila vzbury a nepokoje – čo by pre vládu ktoréhokoľvek panovníka nebola ľahká situácia – nemecký ľud sa začal deliť na dva tábory. Na strane druhej bol konzervatívny a zväzovali ho tradície. Zaužívané zvyky boli zárukou

istoty, pokoja a akýmsi dedičstvom predkov svojej dynastie, ktoré nie je možné zradiť. Reformáciu v ríši nazývali „nemecký problém“, zasiahla široké vrstvy obyvateľstva a okrem duchovnej oblasti ovplyvňovala aj politiku ríše.

Neskôr nastali medzi protestantmi a zástancami starej cirkvi obdobia krehkého prímeria i obdobia prenasledovania, no isté je, že Karol V. sa snažil o akýsi kompromis, chcel dosiahnuť, aby ľudia, napriek rôznym teologickým postojom, dokázali spolu žiť naďalej. Jeho ríša sa nerozpadla a trvala ešte ďalších 300 rokov. Kým však Lutherovo učenie bolo plne akceptované prešlo ešte veľmi veľa rokov a ani Martin Luther a ani Karol V. sa toho nedožili, hoci obaja zohrali v nepokojných dejinách dôležitú rolu.

Občas sa vynoria špekulácie o tom, že keby mali Luther i Karol V. inú povahu mohol beh dejín a reformácie dopadnúť celkom ináč. Historické fakty sa upriem nedajú, no treba veriť, že tak, ako sa udalosti vyvíjali, tak to chcel Pán Boh a že Martin Luther bol vedený Pánom Bohom, od Neho pramenilo i jeho rečnícke nadanie či jazykové schopnosti. Okrem myšlienok reformácie a duchovnej literatúry zanechal preklad Biblie, ktorý pomohol priniesť evanjelium tisíckam ľudí. Obdivuhodná je Lutherova odvaha verejne vystúpiť v dobe, keď za všetky pokrokové myšlienky hrozil krutý trest. Každý človek, bez ohľadu na vierovyznanie, by mal uznať fakt, že to bol výnimočný a vzácny chlapík v dejinách ľudstva.

-zk-

Môj dotyk s reformáciou

Končil školský rok a v zbore, v ktorom som vyrastala (Svätý Kríž) sa pripravoval mládežnícky výlet do Nemecka. Prihlásili sme sa, nevedeli presne, kam ideme, čo prežijeme. Keďže to bol výlet z cirkevného zboru, verili sme, že zažijeme aj niečo nové v duchovnej oblasti.

Cieľ našej cesty bolo mesto Zwickau, o ktorom som vedela len toľko, že sa tam vyrábali Trabanty ☺. Bola som nadšená (napokon, bol to môj prvý kontakt so zahraničím). Prekvapilo ma, že evanjelická cirkev tam mala svoje priestory, kde sme mohli všetci spať, jesť, mať modlitby, aktivity i večerné stretnutia s nemeckou evanjelickou mládežou. Bola som plná zážitkov, lebo v tom čase na Slovensku (rok 1992) mládeže v zboroch -po revolúcii- ešte len vznikali a my sme nemali toľko hudobných nástrojov či priestorov pre realizáciu. Boli sme prekvapení, keď v kostole hrala zborová dychoška, veľké teleso, až sa kostol otriasal. Každý deň sme niekam išli na výlet, videli gotický kostol, ktorý bol v minulosti zatopený, iný, ktorý kedysi putoval medzi evanjelickou a katolíckou cirkvou a dnes slúži evanjelikom, hoci má 7 oltárov. Ďalší bol plný kovových výstuží, ktoré ho chránili pred zrútením (postavený na nestabilnom podloží, ktoré stále pracuje). Okrem toho sme v obchodoch obzerali neznáme čokolády s fialovou kravičkou, či nakúpili veci, ktoré na Slovensku prišli do módy až o dva roky. Skrátka bola som plná dojmov a mala pocit, že prejdú možno aj dva týždne kým

to doma všetko vyrozprávam... Naozaj to tak bolo. Intenzívne som vnímala každý detail tých chvíľ a skutočne bolo doma o čom rozprávať.

Prešiel nejaký čas, nastali nové, stredoškolské povinnosti a spomienky prešli trochu do úzadia. Dospievala som, čítala veľa duchovnej i historickej literatúry. Po čase sa opäť vynorili spomienky – v celkom v inom svetle. Počas môjho pobytu v Nemecku sme nejaký čas strávili vo Wittenbergu. Rukami som prechádzala po chrámových dverách, kam Martin Luther pribil svoje tézy. Boli sme v chráme v ktorom kázal, v ktorom je pochovaný on i Filip Melanchton. Navštívili sme hrad Wartburg, miesta, kde trávil čas a prekladal Bibliu, kde sedával, videla som, aký mal výhľad z okna. (Hrad stojí na skalnom brale). Vtedy sa to tak vo mne všetko spojilo. Už to neboli len konfirmačné otázky, dovtedy tak trochu abstraktné, obmedzené na dátumy, miesta a udalosti. Už to neboli len informácie prečítané v historických knihách ale akési pochopenie Luthera, doby, významu reformácie. Vedomosti splynuté s osobným dotykom a osobným presvedčením. Veľa spomienok vyprchalo, ale pár dôležitých ostalo. Určite by som sa na tie miesta opäť rada vrátila. Je však škoda, že za takýmto výletom sa nehrnú davy a preto nie je v bežných ponukách cestovných kancelárií. Som však Pánu Bohu vďačná, že som mohla prežiť osobný kontakt s reformáciou, prežiť silné, živé zážitky, z ktorých môžem čerpať i dnes. -zk

Deťom

Milé deti,

Aj dnes sme pre vás pripravili niečo pre vaše bystré hlavičky. Keď v texte, ktorý vidíte nižšie, vymeníte čísla za písmenká, dozviete sa zaujímavé pravidlá pre život, ktoré sú napísané v Biblii.

A okrem toho, ak svoje riešenie donesiete na detskú besiedku, ktorá býva každú nedeľu (okrem prázdnin) v našom kostole v Liptovskom Hrádku, dostanete za svoje riešenie odmenu.

Tešíme sa na vás!

Stále sa

18	1	4	21	11	20	6
----	---	---	----	----	----	---

neprestajne sa

14	16	4	13	10	20	6
----	----	---	----	----	----	---

za všetko

5	1	12	21	11	20	6
---	---	----	----	----	----	---

lebo to je vôľa Božia pri vás v Kristu

(1.Tes., 5/ 16 – 18)

A	B	C	D	Ď	E	F	G	H	I
1	2	3	4	5	6	7	8	9	10

J	K	L	M	N	O	P	R	S	T
11	12	13	14	15	16	17	18	19	20

U	V	X	Y	Z
21	22	23	24	25

Na záver spomienka na leto: TAKTO SME SA MALI V ZBOROVOM DETSKOM TÁBORE

Redakčné okienko

PodĎakovanie

Začiatkom leta prebiehali práce súvisiace s oteplením a vymaľovaním prístavby a prednej časti kostola. Okná na prvom poschodí nášho kostola esteticky a funkčne prestali vyhovovať. Boli už staré a zle tesnili. Naše finančné možnosti sú však obmedzené a treba ich použiť tam, kde je to práve najviac potrebné. Naša sestra, p. Ivka Multáňová oslovila niekoľko podnikateľských subjektov a tak sa z dobrej vôle ľudí a s Božím požehnaním podarilo realizovať jednu výnimočnú vec . Okná sa vymenili za celkom nové. Dokonca sa podarilo zborovú miestnosť vymaľovať a zaobstarať šesť nových stolov. Preto sa touto cestou chceme P O Ď A K O V A Ť Komunitnej nadácii Liptov, spoločnostiam Wega LH s.r.o., TATRA-TRADE s.r.o. a ESOX-PLAST s.r.o. za to, že naša zborová miestnosť dnes vyzerá krajšie, teplejšie a akosi útulnejšie. Ešte raz , v mene nášho cirkevného zboru, ďakujeme .

Hrádocký prameň sa teší na vaše pripomienky , nápady i skúsenosti , s ktorými by ste sa radi podelili s ostatnými. Vaše príspevky očakávame na adrese hradockypramen@gmail.com (alebo v papierovej forme , odovzdané v kostole). Informácie o nás nájdete aj na webe [www. zbory.ecav.sk/hradok](http://www.zbory.ecav.sk/hradok), alebo vo vývesnej tabuli pred našim kostolom v Liptovskom Hrádku.

Dôležité kontakty :

Námestný farár: Mgr. Michal Belanji ,tel.číslo: 0918/828 303

Zborová dozorkyňa: Ing. Oliva Vrbičanová, tel.číslo: 0907/712 450

Poštová adresa: Evanjelický a.v.farský úrad , 033 01 Liptovská Porúbka 53

Adresa kostola v Liptovskom Hrádku: Hviezdoslavova ulica 142

Číslo bank. účtu pre dobrovoľné príspevky (desiatky) 3142371855/0200, VÚB banka a.s.

Hrádocký prameň vydáva pre vnútornú potrebu zboru CZ ECAV na Slovensku Liptovská Porúbka, Dcérocirkev Liptovský Hrádok. Náklad 300 ks.

Na príprave tohto čísla sa podieľali: Mgr. Anna a Michal Belanji, Ľubica Plachtinská, Zuzana Karabínová, Ivan Šenšel

